

The Vulcan Riders Sweden Transit & Allfix Authority

– or Life Vulcanic with 'Sad Puppy'...

Jag och Bosse Småland talade i telefonapparaten idag. Vi gör ofta det. Med tanke på den senaste veckan efter Tånga skämtade vi om att 'Transport & Allfix' håller på att bli en åretruntgrupp. Vi garvade gott åt det, tjingsade och lade på. Fast sedan kom jag att tänka på att det låg lite i skämtet i alla fall. Och inte bara för mig, Bosse och Classe, förresten – utan för de flesta av de grupper du såg i aktion på Tånga. Nu handlar denna 'tanke' verkligen inte om en klagoskrift och avsikten är heller inte att fika efter beröm. Egentligen är det en kärleksskrift om de människor som jag samarbetar med på nära håll i Vulcan Riders. Att dela erfarenheterna från Tånga och andra jobbintensiva evenemang med dem är mer värt än allt beröm i världen. Kanske är det också en liten, liten känga åt dem som lättvindigt föreslår förändringar av träffplatser eller som klagar när vi inte alltid klarar samma servicenivå som Scandic Crowns hotellkedjas roomservice... (?)

I alla fall, häng alltså med en sväng bakom kulisserna på världens mest underbara träff och månaderna före och veckan efter, sett ur mitt enkla och alls inte allomfattande perspektiv...

Preludiet sker varje år på den funktionärsträff vi har i tämligen tidig november och där både styrelse, RA/DA och de centrala funktionärerna slår sina oftast kloka huvuden samman för att skapa en första struktur till nästa säsong, träffschema, mässor och sådant. En sak man diskuterar livligt är Riksträffens tema. Så bestämdes t ex 2008 att vi skulle ha japantema och 2009 att vi skulle ha jubileumsfest eftersom vi fyllde tio år. Sagt och gjort – sedan lutar vi oss tillbaka och njuter av väl förrättat värv, kramar adjö och åker hem för att fortsätta med höstdepressionen.

Så sakteliga gnisslar sedan det individuella tankearbetet igång i kammare runt om i Sveriges land. Vad gäller Riksträffen är det våra träffcoacher som har hand om den, med Lasse Lähnn i spetsen som ansvarig för program, catering, alkoholtillstånd och dylikt och Skipper som huvudansvarig. Träffbudget fastställs och man börjar räkna på debet och kredit. Kommer det 300 personer? 400? Hur många tältande? Fyller vi vandrarhemmet? Utbud av alkohol? (Parallellt med detta pågår naturligtvis det vanliga föreningsjobbet med jubileumströjor, vulcanjackor, klubbshop, medlemservice, moderering, webbuppdateringar, MC-Dagar på Säve, service till alla våra ambitiösa och pigga RA och DA och sådant – det går nästan inte en dag utan att man åtminstone snackat med Skipper, Lasse, Lars-Åke, Acke eller Classe om något fix med det ena eller andra och fått en femtitolv nya aktiviteter via mail att plugga för eller göra material till. Vi är stora nu i Vulcan Riders Sweden och ett sjuttioal funktionärer jobbar hårt för att dra runt ett verksamhetsår)

Redan i skrivande stund i juli, är förresten Tånga preliminärbokad för nästa år. Det handlar om att vara ute i god tid om man skall sörja för en optimal träff under optimala förhållanden till bästa pris. Tillstånd fixas heller inte på en eftermiddag, även om vi har mycket gott rykte i Vårgårda kommun och hos den lokala polisen. Bra catering ordnas heller inte i ett nafs, så här handlar det om framförhållning, kontakter och många timmars telefonerande, avtalstecknande och bokande av tatuereare, knallar, liveband med mera.

Efter jul brukar jag dra igång med att försöka skissa på någon form av grafisk idé kring träffen – oftast blir detta arbete avbrutet av att det skall tillverkas material till mässan, framställas en träffkalender och så, men jag brukar i vilket fall alltid bita i gräset till att börja med. Det är då Bosse kommer in. Ni som känner Bosse vet att han är en duracellkanin av världsklass och hetsar man honom lite till bara det smattrar idéer ur karl'n. Våra samtal brukar låta ungefär såhär (taget från 2008 men det kunde gälla valfritt år):

Trött infoansvarig: 'Hur fan skall man hitta på ett tema om Japan? Samuraj då eller? Fuji? Vad har de mer i det där landet? Rå fisk, stagflation och körsbärsblommor! Hur kul är det?'

Pigg RA Småland: 'Vulcan Samurai Bikemeet (hehehe fniss) The Cherry Blossom Burnout!'

Något piggare infoansvarig: '(Fniss ti hi ti hi) Taget! Jag kollar med Skipper och Lasse!'

Hittills har inte Skipper och Lasse haft något emot mina och Bosses förslag, inte resten av styrelsen heller. Det muttrades inledningsvis något om att det var ju 10 år vi skulle fira inför årets förslag med Pirattema, fast efter vissa förhandlingar ändade det hela i att det

säkert gick att kombinera och det hela beslutades så jag kunde skrida till verket med att lägga ut en preliminär grafisk profil, tröjtävling och annat.

Världens bästa Grasse (Peter Gransell) lovade att hjälpa till med anmälningarna över nätet. Tro mig käre läsare! Du skulle inte vilja att jag datahanterade dina anmälningar. Grasse is the man, naturligtvis tillsammans med vår nuvarande kassör. Under hela våren kollas, placeras i rum och kollas igen, så allt skall bli så bra som möjligt för så många som möjligt.

I samband med vårmiddagen i Skåne fanns det också tillfälle att sammanstråla med Pia och Mi och diskutera hur träffvalutan skulle se ut och vilka valörer som skulle finnas, hur mycket etc. Sådant är viktigt, så att bar och betalningar flyter så smidigt som möjligt. Pia och Mi vet!

Att bygga själva webbsajten för träffen är inget större arbete, eftersom jag slipper mekka med anmälningssidorna och det går kanske på en halvdag när det väl är bestämt i grova drag hur

program och grafisk utformning skall vara. Detta görs naturligtvis i lönnmod med ett fåtal betatestare på hemlig webbadress, liksom provkörning av anmälningförfaranden etc etc.

Så i våras, fredagen den 13 mars klockan 23.59.59 tryckte jag på publiceringsknappen och lördagen den 14 mars klockan 00.05 började telefonen ringa med oroliga vulcanister som behövde veta att man måste trycka på uppdatera på webbsidan för att det nya skulle synas. Åtta samtal var det! Snacka om att folk är träffsugna och tångahungriga! Hur kul som helst.

Det enda jobbiga är, att jag själv inte kan med att anmäla mig direkt. Man vill ju inte få en favoriseringsdiskussion, så jag brukar vänta tills klockan slagit 01. Vaddå – trodde du att jag längtar mindre än vad du gör, eller är mindre upphetsad? I alla fall är det bäst så! Man riskerar alltid skitnödiga kommentarer om allt mellan himmel och jord, från tröjtävlingar till anmälningar och/eller antydningar om att vi som jobbar inte betalar full träffavgift. För övrigt kan jag be att få meddela att vi gör det – **allihop**, det ungefärliga tjugotal träffarbetare som är igång hela tiden på Tånga!

När sajten är publicerad och Skipper skickat ut inbjudningarna till våra utrikes bröder och systrar har vi passerat vår 'point of no return' och det kommer oåterkalleligen att bli träff. I den här vevan startar också en massa annat arbete. Lars-Åke och Acke börjar pokulera om och planera årets hojutställning, lotterier och vinster. Stora handlare och sponsorer kontaktas och man diskuterar och beslutar om priser, auktioner etc. En jättegrej i år var ju vårt jubileumslotteri med en VN 900 Classic som pris. Inte minst intensifierar Lasse kontakten med Vårgårda Motoramatörer, våra goda, goda vänner och fantastiska långvariga medarrangörer av rally och aktiviteter under lördagen.

Tröjtävlingsbidragen som inkommit till Skipper visas för styrelsen och beslut om vinnartröja tas. Just i år var det lite segt, kanske för att vi också haft en tröjtävling om bästa jubileumströjan. Jag är inte inblandad i den processen, men jag har sett bidragen i efterhand och jag kan försäkra att det solklart bästa bidraget vann. Designidén var Mi Lähns, diskuterad med Lasse och originalad av yours truly. Den slog ut mina och Monikas vulcaner med lava och annat med hästlängder, tycker jag. Många snygga förslag fanns – men allt för många av dem var en ny jubileumströja – och det hade vi ju redan.

När anmälningen över nätet stängts en bit in i juni, sammanställs listor över deltagare, boendeform, restbetalningar, rumsnummer och annat som jag inte begriper mig på. Dessa blir sedan underlaget för receptionsgruppen med RoseMarie Ågren i spetsen och assisterande Monika. Sedan är det bara att vänta och vääanta och vääääääanta till den magiska dagen behagar infinna sig.

Onsdagen den 24 juni, herrns år 2009, om förmiddagen, styrdes Grünilla och Rosa mot Borås för att möta upp med söderifrån kommande Vulcaner vid Statoil i Borås. För oss som bor i Mölnlycke är det visserligen en liten omväg jämfört med att ta Alingsåsvägen, men det uppvägs tusenfalt av magin med att sammanstråla med sina älskade vänner och köra gemensamt till Tånga. Med i år var också vår världspresident 'Chief' och hans Lisa. Mi och Pia saknades som vanligt. De hade nöjet att hämta vårt södra släp hos Robban i Laholm och sedan åka till Ullared och storhandla allt som behövdes till träffen förutom själva cateringdelen, innan de också styrde mot Tånga Hed.

Väl framme anslöt folk från annat håll. Flintsten, Stefan och RoseMarie, Jörgen, Roger och Karin, Tommy, Ralf och Anna, Hans och Zita – och Mia med en bil till. Därmed var också grupperna med ansvar för tältande, Klubbshop och Tångahallen på plats.

Onsdagen åtgick till att ställa allt i ordning. Medan det pysslades och fejdades och Rosemarie och Monika färdigställde receptionen, sorterade nycklar, tröjor och pins, var Bosse, Classe och jag (Transport & Allfix) nere på bolaget och kollade av att beställningarna vara klara. Det var de. Tre pallar dryck stod inplastade och klara och skulle transporteras upp till Tånga i en förstaleverans. Vi diskuterade hyrsläp, pallyftare och speditörer och fick det hela ordnat. Kraftig högtalaranläggning till receptionen från Vårgårda Audio Video måste också till för att Bosse skall kunna

plåga oss alla varje morgon i ottan när frukosten är klar och för att göra publika anrop etc. Det blev ingen jättesen kväll, kan meddelas.

Torsdagen ägnades för min del åt att åka hem och fira min dotter som just denna dag fyllde 25 år, så vi anstiftade släktkalas, medan övriga i Transport & Allfix hämtade ett styck VN 900 Classic på Stibix i Borås. Det var ett jättetrevligt kalas, men tankarna vandrade upp till Tånga mest hela tiden, måste jag erkänna. Jag kom inte iväg hemifrån förrän klockan 21 och fick visserligen en ljummen, underbar hojtur de sju milen tillbaka, men bråttom hade jag upp, kan jag försäkra. Väl framme parkerade jag hojen, drog av mig lakritskläderna och gav mig i riktning mot hallen. Det tog en timme! Så många glada återseenden och kramar får man inte på resten av året sammanlagt. Jag nafsade i mig lite kallt överblivet grillat, njöt av att det var Classes nyktra dag i gruppen och gjorde det bästa jag kunde för att festa ikapp. Det gick lysande. I säng vid halvtretiden och sedan bara blinka lite, så var det fredag morgon.

Monika var uppe med tuppen för hon skulle iväg med ett gäng för att bli intervjuade i Radio Sjuhärad P4 om träffen. På tal om att gå upp tidigt, förresten. Varje morgon, otäckt tidigt, finns Bosse, Roffe och Skipper på plats och bereder, skivar, kokar och lägger fram frukost åt oss. Heder åt dessa hjältar – och åt Mi och Pia som kör hela trängen med handling av färskvaror

och förbrukningsartiklar till 400 personer, samtidigt som de har koll på förråden, medan de jobbar som illrar i kök och bar. Kvinnor kan multitaska och här har du två exempel på elitnivå!

I alla fall hade jag somnat om när väl Monika hasat sig iväg till Borås och jag sov så gott, så gott. Alltså vaknade jag med ett illtjut av Bosses 'God morgon, God morgon' med Sigge Fürst. Jag reste mig upp med full kraft inom loppet av en mikrosekund, fullkomligt omedveten om att jag låg i en våningssäng, slår huvudet i överslafen, svänger ut benen och reser mig upp och tar sängen med högeraxeln med mig ut på golvet. Där stod jag som ett fån. Jävla Bosse ☺!

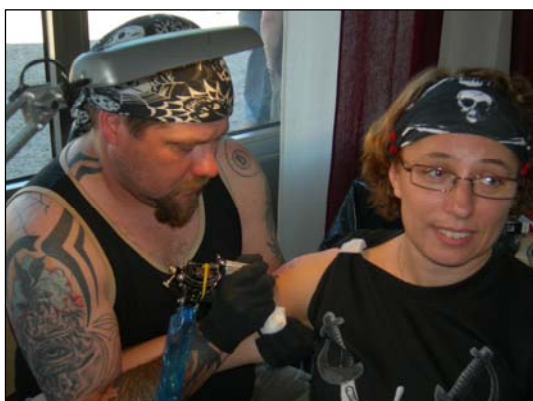

När jag på darrande ben så småningom druckit mina 2½ liter morgonkaffe var det dags att titta över dagens verksamhet i Transport & Allfix. Fredag var min tur att känna av nykterhetens vita mögeltäcke och vara standby för körning av ev. mindre olycksfall och andra diverse transporter. För min del var de fasta punkterna Skattjakten som Bosse och jag lurat samman under våren och naturligtvis hämtningen av kyrkoherde Lars T Gåreberg för dagens stora event, Mogge och Kyllans vigsel. Ett annat mer privat event för mig var Monikas tatuering, som hon fått i julklapp och som Jari skulle göra senare.

Jag erkänner villigt att jag var nervös inför skattjakten. Bosse var nog också en smula pirrig. Skulle den vara för svår? Antagligen! Lapparna med falska ledtrådar sjönk betänkligt i fickan, medan jag såg folk gå på kryss framför mig fyllda till bredden av vår illasinnade desinformation. Det var alltså med stor lättnad jag först gav rätt finalledtråd till Klas och Ulrika – och sedan till Magnus och Jörgens grupp. Det blev de senare som tog hem det. Av totalt tolv startande lag var det alltså två som kom till slutet, men bara ett som gick i mål. Det var tur att åtminstone ett lag gick i mål, annars hade väl Bosse och jag blivit köhlalade under Tångahallen, misstänker jag. Vi hade planer på att skylla allt på Classe, men jag tror inte folk hade köpt det... ☺

Vår präst ville bli hämtad så han kunde vara på plats en timme före vigseln. Klockan tolv stack jag alltså mot Göteborg för att hinna vara tillbaka till klockan två. Sedan avlämning av Lars T hos Kyllan och Mogge med sällskap, snabblunch med läsk (urk), uppställning med brudparet i kulissen med klocka för att tajma Lasse som skötte musik och ljud. När ingångsmusiken startade började jag naturligtvis böla som en flodhäst. Dessbättre var jag nog inte ensam om det i sällskapet som satt på läktaren i Tångahallen och övervarade den högtidliga cermonin. Sedan blev det som ni vet kaffe och Budapestlängd i mängder, konfettisalut, firande och kramar – och efter någon timme var det dags för min älskade att bli gaddad. Eget motiv på höger axel i tribalsvar. Jag hann med att se ungefär hälften och överlåta kameran på Conny och Anette, innan det var dags att köra hem Lars T till Mölnlycke igen. Jag vet att både brudpar och alla vulcanister tyckte vigseln var fantastisk, så tack Lars T för din värme och din kärleksfulla humor i ditt arbete – och tack för de trevliga timmarna i bilen!

Väl tillbaka på Tånga möttes jag av en orolig RoseMarie som meddelade att valutan var på upphållningen. Det var inga goda nyheter, för trots att jag varit i Mölnlycke tre gånger sedan träffen startade hade jag fortfarande inte lyckats få med mig mitt USB-minne med originalen. Igen – in kommer Grasse, räddaren i nöden och lyckas plocka hem PDF:erna via sin Citrixförbindelse med jobbet. Tack för det! Där sparade jag femton mil i bilen. Sedan var det bara att starta sedelpressarna inne i Tångas reception med hjälp av tjejerna där och en lånad färglaser. Resten av kvällen tillbringades i entrén i glatt samspråk med folk eller med en sopsäck samlades tomburkar borta vid campingen.

Nu låter det ju som om det bara är träffgrupperna som jobbar hela tiden. Så är det naturligtvis inte. Det skulle aldrig funka om det inte vore för en massa frivilliga som ställer upp och antecknar sig för arbetspass för frukost, i baren eller i receptionen. Eller som Lasse skrev i Forumet: 'Skriker man att man behöver folk till att göra nå't så kommer hjälp så de räcker!' Så många människor, så god stämning, så lite problem...

Sov som en gris med vår dygnet runt emergencyphone bredvid sängen. Den hade den goda smaken att hålla tyst hela natten.

Vaknade tämligen utvilad och pigg – kanske i den trygga förvissningen om att det var lördag och pilsnerdag! Frukost – ett ovanligt problemfritt och snabbt årsmöte, racerlunch och sedan iväg med Transport & Allfix ner till Vårgårda för att förbereda kortegens ankomst. Där hade

det hela redan börjat med band och folk hade börjat samlas. Vi anmälde vår ankomst till Kina och på angivet klockslag mullrade det in flera hundra vulcaner på Kungsgatan och parkerade i snygg treradsformation. Mingel, fika och berättande för intresserade om våra hojar och så var det dags för rallyt. Jag erkänner! Jag skolkade från det! Istället lockade en timme eller två med relativt tyst i skuggan under björken och en pilsner. Där låg jag och halvsnusade när folk började komma in och jag fick höra om den förfärliga olyckan med BMW-hojen och om hur flera av oss vulcanister bistått med de första insatserna fram till Räddningstjänsten kom på plats. Ännu ett skäl att sträcka på sig för att man tillhör detta sällskap! Mer om den olyckan och dess epilög senare. Det var i alla fall en stor lättnad att veta att föraren klarat sig.

Ett annat missöde inträffade också under dagen. Det var våra ryska vänner som hade dragit till Marklands MC för att inhandla krom och Alexanders VN 2000 '04 hade givit upp att driva. Det visade sig snart att det var splincen i främre beltdrevet som gått, så det var bara att ställa hojen och ringa in nytt från centrallagret i Holland. Tony Markland lovade göra detta omedelbart på måndag morgon för tänkbar reparation tisdag middag. Därmed var fast på Tånga!

Vulcan Riders Association World
President and his first Lady:
'Chief' and Lisa

Resten av lördagen ägnades för min del som sig bör åt drällande med kära vänner, pilsenerande, ljugande och garv. Inga övriga personliga missöden noterades, utöver att jag och

Monika lyckades bjuda över varandra på en Gremlingbell under auktionen. Jaja – överskottet tillfaller ju ändå VRS ☺! Jag var visst runt och sålde lotter med Bosse också. Kvällen avslutades vid halvfyra när vi enligt utsago lyckades väcka flera rum i baracken, bara för att Classe, Taggen, Monika och jag hade ett hysteriskt fnissanfall under läggdags. Vad som var så roligt minns jag inte – kanske var bara allt precis sådär roligt och underbart som det bara kan vara ibland. Du vet, 'as good as it gets'...

Så var det söndag. Årets värsta söndag! Nezze har berättat att holländarna kallar mig 'Sad Puppy' när det är dags att ta farväl, eftersom jag ser ut som en ledsen, skadeskjuten hundvalp. Kanske är det så? Jag känner mig i alla fall sådan, om inte värre. Ekipage efter ekipage rullar ut från Tånga och i vissa fall vet man att det kommer att ta många månader innan man får tillfälle att ses igen. Det är inte särskilt kul, för att uttrycka det mildt! Ganska snabbt töms Tånga på folk och hojar och snart är det bara träffgrupperna kvar, som ägnar resten av söndagen åt att städa, torka, diska, kamma konstgräset, köra moppmaskinen, avlämna baracker o s v. Det brukar ta hela dagen och en bit in på kvällen, så vi blir kvar över natten och åker på måndag förmiddag.

På söndagkvällen grillade vi utanför baracken medan fientliga styrkor av kennelklubbskaraktär intog **vårt** Tånga utan att vi kunde bjuda motstånd. Det var en lågmäld och sömning församling kan meddelas. Lite fnissig, lite stel med ömmande svullna fötter och osynliga fotknölar. Det blev en del masserande och sittande med fötter i hinkar med kallt vatten. Jag undrar om någon av oss var vakna efter kl. 22.00?

Måndag morgon kom med avstämning och tämligen hastigt uppbrott och farväl. Skipper, Stefan, RoseMarie, Micke och Carina styrde mot en veckas hojåkning i Norge. Lars-Åke kom med ett släp för transport av VN 900:an ner till Stibix för avhämtning av vinnarna där. Med mig hem hade jag förutom Monika, Max och Alexander. Det var bra. Jag får alltid fruktansvärda eftertångadepressioner och att ha två ryssar att ta hand om i avvaktan på en hojreparation släckte deppet en liten smula. När vi packat av här hemma, drog jag och ryssarna till sta'n och Ace Custom, där de inhandlade lite bikerstrass och en kromad potthjälm. Jag fyndade ett boxarlinne. Vi hemsökte också Johans MC och gjorde en kortare sight-seeing. Kvällen tillbringades med lite käk och några pilsner och sedan natti-natti. Det är lustigt; Max och Alex snackar praktiskt taget ingen engelska, jag definitivt ingen som helst ryska och Monika kan tjeckiska. Det gick alldeles utmärkt att kommunicera ändå. Vi stod i förbindelse med Hans och Zita i Blekinge på mobilen. Zita kan ju ryska och kunde hjälpa till med sådant som var nödvändigt att fatta precis.

Så kom tisdag. Monika åkte till sommarjobbet på Yamahacenter och efter ett par timmars slappande var det dags att lasta Max hoj och stoppa in Alex med packning i min ädla Skoda för att åka till Marklands MC som ligger mellan Borås och Alingsås.

När vi kom på utsatt tid hade drevet kommit och Tony var och hämtade det på Stibix. Det kom snart på plats med hjälp av en fet momentnyckel och Tonys goda mekarfärdigheter. När det var dags att betala ville Tony bara ha betalt för de faktiska delarna. Han vägrade bestämt att ta något för sitt besvär och för jobbet. För att citera honom: 'Nä, jag vill inte ha betalt för det. Nästa gång är det jag som behöver hjälp!' Så talar en verklig hedersman och biker!

Efter provkörning var det dags att ta farväl också av våra ryska vänner och för dem att ställa kosan i riktning mot Party Animal, nere i Groeningen, Holland. Jag tog surskodan och åkte hemåt, tom som en ölburk på Tånga. Tittade på mig i backspegeln. Jag såg verkligen ut som en ledsen hundvalp. Tash, Petra och de andra hade nog rätt iallafall. Kom hem, tvättade min hoj och gjorde alla nya webbsidor som skulle ut efter årsmötet. Deppade och drack gingroggar...

På onsdag morgon satte jag mig vid datorn för att lägga ut all ny info på styrelsesidorna och en massa andra uppdateringar, inklusive radioinslaget som Monika, Per, Tommy, Acke och Kina varit med i på Radio Sjuhärad P4 under fredagsmorgonen. Gick in på Forumet och konstaterade att tredje världskriget brutit ut. Jag blev inte ett dugg förvånad. Det brukar utbryta minst ett sjöslag på Forumet varje sommar och gärna efter Tånga. Det är ju inte bara jag om har eftertångadepressioner och är lättretlig och principfast, eftersom livet har förlorat mål och mening. Det tar minst en vecka innan man finner sig själv igen.

Vad det gällde kan vi lämna därhän. Man kan i alla fall konstatera att folk gick in för det hela med en envetenhet som inte tog emot några argument (om man nu ens gitter läsa de andras argument) och att konflikten förutom de inblandade, också hade attraherat de vanliga olyckskorparna. Det blev alltså till att ta fram det stora verbala bollträ't och tala i versaler och inte ens det hjälpte särskilt mycket. Så man fick skälla, låsa trådar och halvhota också. Trist!

Eftersom upprinnelsen till det hela – själva den ursprungliga sakfrågan, sannolikt skulle resultera i ett disciplinärende för styrelsen, behövde ju styrelsemedlemmarna lite tid att bereda det hela på ett rättsäkert sätt. Under tiden fixade vi andra med en lösning av praktiska saker. Det hade ingen som helst effekt. Istället startades det nya trådar där man diskuterade mörkläggning från oss funktionärer och annat. Det tog ett tag att reda ut, en hel dag faktiskt – fram tills att styrelsen fattat beslut och jag hunnit publicera det hela. Jag tycker det är jäkligt snabbt marscherat – i alla fall så snabbt att man inte behöver börja använda brösttoner om att styrelsen och centrala funktionärer mörklägger och lägger locket på och allt vad där stod. Jag blir lite matt och faktiskt, trots vana och elefanthud också ganska besviken när folk som betar sig så. Det skall fan till att va' moderator och informationsansvarig! När sådant här händer har man lust att bara be folk hoppa åt helvete och lägga ner hela skiten, köpa en Harley och bli anonym igen.

Parallellt med detta pågick för övrigt en annan insiktsfull tråd om att man borde flytta Riksträffen från Tånga till varierande orter, 'för det skall väl inte vara så jäkla märkvärdigt'. Fast den fick naturligtvis pågå ifred. 'Saliga äro de korkade ty de flyta när Syndafloeden komma', tänkte jag och satt och var allmänt grinig och negativ – och drack gingroggar...

Fast när det är alldeles kass, så händer det ofelbart något trevligt också och lika ofelbart glömmet man tråkigheterna. Den här gången handlade det om att Rustan Linde ringde och

meddelade att han och Eva skulle komma upp och hämta VN 900:an i Borås på torsdagen, eftersom Eva köpt den av Krister Kennryd som vann den. Kunde vi bistå? Sagt och gjort! Acke och jag mötte upp Rustan hemma hos mig och tillsammans åkte vi till Borås för att möta Eva som åkt tåg upp. Vid stationen tillstötte också Lars-Åke och Bia 6K, så vi blev en liten högtidskommitté som åkte upp till Stibix dagen till ära. Efter några övningsvarv och tankning styrde den stolta ägarinnan mot Göteborg

tillsammans med oss andra för en fika och lite vatten och avkylning hemma hos mig och Monika innan hon och Rustan sadlade upp för att köra hem till Helsingborg.

Sådär – nu börjar vi komma till nutid. Idag är det lördagen den 4 juli. Klockan närmar sig halv tre. Strax före halv fyra kommer Jörgen och Lars-Åke hem hit. Vi skall tillsammans åka och hälsa på den broder som smälde med sin hoj i Tånga förra lördagen, i anslutning till vårt rally. Han ligger på ortopedien i Mölndal och även om han varit ganska illa tilltygad, kommer han dessbättre att bli helt återställd. Vi har tjackat några hojtidningar och lite godis och dricka, bara som en gest från oss i Vulcan Riders Sweden. Visserligen körde han BMW, men vi är

Besöket avlöpte som planerat och Kenneth hälsar till er alla i Vulcan Riders Sweden!

mellan Växjö och nordöstra Skåne över Skara och Råda Portar i Mölnlycke ☺. Så är det i alla fall – och nästa helg drar vi till Skåne. Hoppas vädret medger hoj. Jag längtar!

inga rasister. En hojbroder är en hojbroder och vem vet – vi kanske kan få honom på bättre tankar.

Det flyter alltså på – året runt, utan uppehåll och jag älskar fortfarande Vulcan Riders Sweden passionerat, när nu jag snart går in i mitt femte år i föreningen. Efter sommaren har det gått fyra år sedan jag axlade det där med informationsansvarigheten och webmasteriet.

Tydingetränffen blev det inte för oss i år. Men Bosse kom förbi med sin Voyager för ett glas saft för en timme sedan och han var på väg dit. Som alla vet går ju vägen

Kör vackert!

/Stefan #3871

